

Sygn. akt II Ka 810/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Anny Makarewicz-Poszytek

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2023 r.

sprawy **D. O.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 28 lipca 2023 r. sygn. akt II K 1108/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 380 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 810/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

6.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
----

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 lipca 2023r. w sprawie II K 1108/21

6.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. *Granice zaskarżenia*

6.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

6.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

6.5. Ustalenie faktów

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

6.6. Ocena dowodów

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	zarzut obrazy przepisów prawa materialnego § 6 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie z dnia 28 grudnia 2018 r. poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy oskarżonego zbadano na zawartość alkoholu urządzeniem A. I., tj. metodą utleniania elektrochemicznego, gdzie w przypadku wyniku pierwszego pomiaru wynoszącego ponad 0,00 mg/dm ³ niezwłocznie dokonuje się dwóch pomiarów analizatorem wydechu dokonującym pomiaru metodą spektrometrii w podczerwieni, a kolejno po upływie 30 minut od przeprowadzenia ostatniego z pomiarów, przeprowadza się dwa kolejne pomiary analizatorem wydechu dokonującym pomiaru metodą spektrometrii w podczerwieni, z zachowaniem 30-minutowego odstępu pomiędzy tymi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	pomiarami, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- na wstępie rozważań należy wskazać, że błędem ze strony obrońcy było zakwalifikowanie omawianego zarzutu do kategorii zarzutów obrazy prawa materialnego, gdyż wskazane w zarzucie zapisy rozporządzenia zawierają normy prawa regulujące sposób przeprowadzenia określonej czynności procesowej, w tym przypadku przeprowadzenia badania stanu trzeźwości kierującego pojazdem mechanicznym.</p> <p>- odnosząc się merytorycznie do podniesionego zarzutu należy wskazać, że badanie trzeźwości w przedmiotowej sprawie nie zostało przeprowadzone w sposób wzorcowy, czyli w pełni zgodny z zapisami wskazanego przez obrońcę rozporządzenia. Mimo tego, zarzut obrońcy o niezastosowaniu w sprawie przepisów ww. rozporządzenia jest bezpodstawny, a uchybienia wskazane przez obrońcę nie skutkują odrzuceniem wyników tej kontroli, gdyż w polskiej procedurze karnej nie obowiązuje legalna ocena dowodów, zaś poszczególne badania zostały przeprowadzone w sposób umożliwiający dokonanie na ich podstawie rachunków retrospektywnych. Odnosząc się szczegółowo do wyników badania trzeźwości należy stwierdzić, że wprawdzie, po wykryciu stanu nietrzeźwości oskarżonego podczas pierwszego badania przy użyciu urządzenia A. I.,</p>		

niezgodne z rozporządzeniem funkcjonariusz policji zamiast przewieźć oskarżonego na komendę w celu przeprowadzenia kolejnego badania przy użyciu urządzenia dokonującego pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu metodą spektrometrii w podczerwieni, przeprowadził po upływie 14 minut kolejne badanie trzeźwości przy użyciu A. I.. Niemniej wyniki dwóch pierwszych badań były zbieżne, co wskazywało na prawidłowość działania tego urządzenia pomiarowego, a ponadto przeprowadzenie kolejnego badania wykluczało ewentualne zarzuty, iż badanie zostało przeprowadzone zbyt wcześnie, wobec twierdzeń oskarżonego co do czasu ostatniego spożywania alkoholu. Dalej należy stwierdzić, że po przewiezieniu oskarżonego na komendę, D. O. został, zgodnie z przepisami rozporządzenia, poddany badaniu stanu alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. w odstępach zbliżonych do 30 minut (godz. 21.42 - godz. 22.09 = odstęp 25 minut, godz. 22.09 – godz. 22.42 = odstęp 33 minut). Istotne w sprawie jest to, że wyniki badania trzeźwości przeprowadzone przy użyciu stacjonarnego miernika „obejmowały odstępy czasowe wystarczające oraz niezbędne w zakresie minimalnym do wskazania szybkości eliminacji osobniczej alkoholu z krwi oskarżonego” (k. 165v). Z tych powodów Sąd Okręgowy nie znalazł powodów do zakwestionowania rzetelności wyników kolejnych badań stanu trzeźwości oskarżonego.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny

od popełnienia zarzuczonego mu czynu	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu skutkowałą brakiem podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji		
3.2.	<p>zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść skarżonego wyroku, tj.;</p> <p>a) art. 193 § 1 kpk poprzez samodzielne stwierdzenie przez Sąd I instancji okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. przyjęcie, że oskarżony prowadził samochód osobowy będąc w stanie nietrzeźwości 1,11 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu wbrew treści pisemnej uzupełniającej opinii biegłego z dnia 28 lutego 2023 r.,</p> <p>b) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny protokołu badania stanu trzeźwości polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że dokument jest w pełni wiarygodny, podczas gdy wskazano w nim ilość spożytego przez oskarżonego alkoholu niezgodnie z deklaracją oskarżonego,</p> <p>c) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny uzupełniającej opinii biegłego z dnia 28 lutego 2023 r. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że uzyskane wyniki badań przeczą wersji podanej przez oskarżonego i uzasadniają odrzucenie jej, podczas gdy z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że stosowanie rachunku retrospektywnego nie jest możliwe w</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

razie epizodów konsumpcji alkoholu z tzw. „nadpiciem”,

d) art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wniosków uzupełniającej opinii biegłego z dnia 28 lutego 2023 r., która została uznana za wiarygodną, tj. wskazania przez biegłego wprost, że nie podtrzymuje on wniosków opinii wydanej w postępowaniu przygotowawczym, oraz konieczności ustalenia przez organ procesowy przydatności wniosków opinii wydanej na podstawie pomiarów przeprowadzonych niezgodnie z § 6 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie z dnia 28 grudnia 2018 r., zauważalności dla otoczenia stanu nietrzeźwości w wysokości zarzucanej oskarżonemu,

e) art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. B., które świadczą o nierzetelności protokołu badania stanu trzeźwości,

f) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. J. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że świadek nie poczuła od oskarżonego woni alkoholu, ponieważ oddzielała ją od klientów przezroczysta pleksa, a nadto mogła się obawiać odpowiedzialności za sprzedaż alkoholu osobie pod jego wpływem oraz znała oskarżonego jako stałego klienta, podczas gdy z treści przesłuchania tego świadka na rozprawie w dniu 17 lipca

2023 r. jak i wcześniej, jasno wynika, że brak było jakichkolwiek wątpliwości świadka co do stanu trzeźwości oskarżonego, a zeznania świadka korespondują z pozostałym materiałem dowodowym (zapis z monitoringu, zeznania świadka T. B. (1)),

g) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. T. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że świadek w sposób jednoznaczny stwierdził, że oskarżony na stacji paliw (...) w W. był pod wyraźnym działaniem alkoholu, podczas gdy z treści przesłuchania tego świadka na rozprawie w dniu 17 lipca 2023 r. jak i wcześniej wynika, że świadek nie miał pewności, że czuł od oskarżonego woń alkoholu i wprost wyjaśnił, że mógł to nie być alkohol, a być może był to brak świeżości, a jednocześnie świadek nie zauważył innych oznak nietrzeźwości oskarżonego,

h) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka T. B. (1) w zakresie jakim Sąd uznał je za niewiarygodne, a które są konsekwentne, spójne i znajdują, wbrew twierdzeniom Sądu, pełne oparcie w pozostałym materialnym dowodowym (zapis z monitoringu, zeznania pozostałych świadków w sprawie, uzupełniająca opinia biegłego), a zatem powinny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie,

i) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego w zakresie jakim Sąd uznał je za niewiarygodne, a które znajdują, oparcie w materialnym dowodowym (zapis z monitoringu, zeznania pozostałych świadków w sprawie, uzupełniająca

	<p>opinia biegłego), a zatem powinny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie,</p> <p>j) art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności nagrania z monitoringu, które świadczy o braku oznak nietrzeźwości oskarżonego w chwili zarzucanego mu czynu oraz świadczy o kupnie przez oskarżonego na stacji paliw alkoholu, który następnie spożywał w domu,</p> <p>k) art. 5 kpk poprzez niezastosowanie, podczas gdy w sprawie występowały wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, ponieważ świadek zdarzenia M. T. nie rozpoznał w sposób stanowczy oraz jednoznaczny oznak nietrzeźwości oskarżonego, a brak jest innych dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 193 § 1 kpk należy stwierdzić, że Sąd I instancji powielił w wyroku opis czynu zaproponowany przez oskarżyciela publicznego, w tym powielił zaproponowaną przez oskarżyciela wartość stanu nietrzeźwości, mimo iż dysponował rzetelną opinią biegłego w tym zakresie. Nie ulega także wątpliwości, iż wartość 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu wynika z pierwszego chronologicznie badania trzeźwości oskarżonego przeprowadzonego o godz. 20.57. Zdaniem Sądu</p>		

Okręgowego, przyjęcie takiej wartości w opisie czynu było możliwe, gdyż zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi także wówczas, gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadzi do stężenia przekraczającego 0,25 mg/l, a w realiach przedmiotowej sprawy doprowadziła do stężenia wynoszącego aż 1,11 mg/l. Z tych powodów Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu skarżącej, iż Sąd Rejonowy, naruszając przepis art. 193 kpk, samodzielnie ustalił stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu.

- Sąd Okręgowy nie podziela także zarzutu błędnej oceny wiarygodności dokumentu w postaci protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 3). obrońca zarzucił, iż w tym protokole zapisano ilość spożytego alkoholu niezgodnie z deklaracją oskarżonego. Tymczasem przesłuchany funkcjonariusz policji M. B. zeznał, że zapisał wartości zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego (oskarżony podczas badania podał, że wypił ćwiartkę wódki i cztery piwa), lecz na potrzeby protokołu zapisał ilość skonsumowanego alkoholu w jednostkach objętości (250 ml wódki, 1 l piwa). obrońca nie wykazała w apelacji na czym miałyby polegać błęd policjanta sporządzającego zapis o ilości spożytego alkoholu, a ponadto protokół został podpisany przez samego oskarżonego, który nie kwestionował treści podpisywanego protokołu.

- zdaniem obrońcy, z uzupełniającej opinii biegłego nie wynika wniosek przyjęty przez Sąd Rejonowy, a mianowicie wniosek o tym, że uzyskane wyniki badań przeczą

wersji podawanej przez oskarżonego i uzasadniają jej odrzucenie. Obrońca w tym zakresie odwołała się do tezy biegłego, który stwierdził, że stosowanie rachunku retrospektywnego nie jest możliwe w razie epizodów konsumpcji alkoholu z tzw. nadpiciem. Oceniając ten zarzut należy stwierdzić, iż z opinii podstawowej jak i z opinii uzupełniającej biegłego wynika wprost, że biegły stosując rachunek prognostyczny zdyskwalifikował wyjaśnienia oskarżonego w zakresie deklarowanej ilości, rodzaju i czasu spożycia alkoholu. Innymi słowy, uzyskane wyniki badań powietrza wydechowego przeczą wersji podanej przez oskarżonego podczas badania trzeźwości (biegły sporządzając pierwotną opinię nie dysponował innymi danymi, gdyż oskarżony odmówił złożenia wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym). Na tej podstawie możliwe było zatem przyjęcie założenia, że oskarżony spożywał alkohol przed godziną 20.00 (kiedy to oskarżony pojawił się na stacji paliw w stanie wskazującym na spożycie alkoholu). A w takim stanie faktycznym biegły miał podstawy do zastosowania rachunku retrospektywnego w celu ustalenia stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili kierowania samochodem. Uwaga biegłego o tym, że „nie jest możliwym podtrzymanie wniosków z etapu postępowania przygotowawczego” dotyczyła wyłącznie „zmiany okoliczności deklarowanego spożycia alkoholu przez oskarżonego”, którą założyła obrońca formułując pytanie nr 21 skierowane do biegłego. Natomiast w sprawie nie było podstaw do uznania, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie złożone w postępowaniu sądowym

są wiarygodne. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, wyjaśnienia oskarżonego nie są wiarygodne, gdyż pozostają w sprzeczności z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. W tym zakresie należy wskazać, że postawa oskarżonego od samego początku była w tej sprawie chwiejna i nakierowana wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Jak wynika bowiem z zeznań M. B., oskarżony podczas interwencji zaprzeczył, aby kierował samochodem w czasie ostatnich dwóch godzin, a następnie dodał, że zakończył spożywać alkohol 15 minut przed przyjazdem policjantów i nie kierował tamtego dnia samochodem w stanie nietrzeźwości. Natomiast na rozprawie oskarżony przyznał się do powrotu samochodem ze stacji benzynowej do domu, gdzie miał spożyć „ćwiartkę” wódki (o pojemności 200 ml) oraz litr piwa. Oceniając zatem wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie należy odmówić im waloru wiarygodności, gdyż z żadnego dowodu nie wynika, aby butelka wódki, z której oskarżony pił alkohol, a którą określił mianem ćwiartki, miała objętość 200 ml, zaś spożycie przez oskarżonego deklarowanej przez niego ilości alkoholu w czasie do 15 minut przed przyjazdem policji nie doprowadziłoby do wyników ujawnionych podczas kolejnych badań stanu jego trzeźwości. Na zakończenie należy zwrócić uwagę, że obrońca w treści pytania nr 21 zawarła informację, że oskarżony palił papierosy przed dokonaniem pomiaru stężenia w sytuacji, gdy taka okoliczność nie została wykazana dowodami przeprowadzonymi na rozprawie. Z tych powodów Sąd Rejonowy zasadnie uznał opinie biegłego za

wiarygodne i wyprowadził z nich właściwe wnioski co do ustaleń stanu faktycznego sprawy.

- Sąd Okręgowy nie podziela także zarzutów apelacji dotyczących rzekomej błędnej oceny wiarygodności zeznań A. J. i M. T.. Sąd Rejonowy omawiając te dowodowy wskazał, że nie ma wątpliwości co do tego, iż świadek sprzedała alkohol oskarżonemu kierując się przekonaniem, że nie zachodzą podstawy do odmowy sprzedaży mu alkoholu. Sąd Rejonowy w tym zakresie wskazał, że „świadek zeznawała zgodnie ze swoją wiedzą”, a jedynie na zasadzie domysłów dodał, że na treść zeznań świadka mogła wpłynąć obawa o poniesienie konsekwencji za sprzedaż alkoholu nietrzeźwej osobie. Tymczasem obrońca podnosząc zarzut akcentowała, że z zeznań A. J. nie wynika, aby istniały jakiegokolwiek wątpliwości świadka co do stanu trzeźwości oskarżonego. Jednakże takie stwierdzenie należy oceniać łącznie z wypowiedzią samego świadka, który podała, że „nie wie czy (oskarżony) był pod wpływem alkoholu” (k.15v). Oceniając zatem rozważania Sądu Rejonowego co do wartości dowodowej zeznań A. J. należy stwierdzić, że Sąd zasadnie ocenił ten dowód jako wiarygodny, aczkolwiek na podstawie tych zeznań należy wyprowadzić wniosek o tym, że zeznania tego świadka nie stanowią dowodu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem ich treść nie potwierdza (czego oczekuje obrońca) ani nie wyklucza tego, że oskarżony w stanie nietrzeźwości zakupił alkohol na stacji paliw. Odnośnie wartości dowodowej zeznań M. T. obrońca stwierdziła, że świadek ten nie wskazał w sposób pewny

i stanowczy, że wyczuł woń alkoholu od oskarżonego oraz nie wskazał na jakikolwiek inny symptom nietrzeźwości. Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując całościowej oceny tego dowodu (w miejsce fragmentarycznego cytowania wypowiedzi świadka przez obrońcę) uznał, że zeznania tego świadka są w całości wiarygodne, a okoliczność przyznania na rozprawie, że świadek nie pamięta pewnych okoliczności wynika z naturalnych procesów zacierania szczegółów w pamięci i nie stanowi celowego zniekształcania rzeczywistości. Sąd Okręgowy podziela ocenę tego dowodu przedstawioną przez Sąd I instancji, ponieważ wartości tego dowodu należy upatrywać przede wszystkim w zeznaniach złożonych na gorąco, tuż po zdarzeniu. Otóż świadek podczas przesłuchania przeprowadzonego w następnym dniu po zdarzeniu podał, że przebywając na stacji paliw czuł woń alkoholu z ust oskarżonego, a oskarżony mówił jak osoba znajdująca się pod wpływem alkoholu. To właśnie te obserwacje spowodowały, że świadek będąc osobą postronną zdecydował się jechać za samochodem oskarżonego i zawiadomić jednostkę policji o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 7v-8). Fakt, iż świadek składając zeznania na rozprawie, rozumiejąc konsekwencje znaczenia swoich słów dla rozstrzygnięcia sprawy, utracił pewność co do zapamiętanych szczegółów zdarzenia nie oznacza, że odwołał czy też zaprzeczył wcześniejszym zeznaniom. Świadek nie tylko w całości potwierdził odczytane zeznania, ale nadto nadal twierdził, że w czasie zdarzenia miał podejrzenie, że oskarżony znajdował

się pod wpływem alkoholu. Nadto nie można zgodzić się z obrońcą, iż ten świadek nie zauważył innych, poza zapachem alkoholu, oznak nietrzeźwości oskarżonego, gdyż jak wyżej wskazano, świadek wskazywał też na sposób wysławiania się oskarżonego. Okoliczność natomiast, wynikająca chociażby z monitoringu, iż oskarżony przebywając na stacji paliw nie miał zaburzonego chodu nie oznacza, iż był wówczas trzeźwy. W sposób oczywisty reakcja na obecność alkoholu w organizmie jest kwestią osobniczą i nie podlega ona sztywnym regułom mającym zastosowanie wobec każdego człowieka.

- obrońca zakwestionowała także ocenę wiarygodności zeznań T. B. (2) dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, że zeznania tego świadka są konsekwentne, spójne i oparte na innych dowodach. Sąd Rejonowy w swych rozważaniach uznał natomiast, że zeznania tego świadka nie są wiarygodne w zakresie w jakim świadek twierdziła, że oskarżony spożywał alkohol po powrocie do domu. Sąd Okręgowy podziela tę ocenę w całości, gdyż jak słusznie wskazał Sąd I instancji, tę wersję zdarzenia skutecznie wykluczają obliczenia biegłego, który wykluczył aby doszło do spożywania alkoholu przez oskarżonego w okolicznościach przez niego opisanych.

- z powodów wyżej opisanych należy uznać za polemiczny zarzut apelacji dotyczący rzekomo błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez Sąd I instancji. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, przeciwko wiarygodności wersji oskarżonego przemawiają wnioski opinii biegłego czy zeznania M. T.. Wbrew

<p>twierdzeniom obrońcy, podstawą przyjęcia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie jest ani zapis monitoringu (okoliczność braku chwiejnego chodu oskarżonego nie wyklucza jego stanu nietrzeźwości), ani zeznania świadków (z oczywistych względów podstawą taką nie mogą być niewiarygodne zeznania T. B. (2)) ani uzupełniająca opinia biegłego.</p> <p>- nieuzasadniony jest także zarzut obrazy przepisu art. 5 kpk dokonanej w sposób opisany z zarzucie. Jak wyżej wskazano, uważna i całościowa analiza zeznań M. T. prowadzi do wniosku, że świadek ten miał uzasadnione podejrzenie, że oskarżony przebywając na stacji paliw znajdował się w stanie nietrzeźwości, zaś w sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłego stanowiący podstawę do przyjęcia jednoznacznych ustaleń faktycznych w sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku</p>		
<p>3.3.</p>	<p>- a w konsekwencji obrazy tych przepisów – zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy świadczy o niewinności oskarżonego, co skutkowało bezpodstawnym przypisaniem mu sprawstwa zarzucanego czynu	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
ten wtórny, wobec zarzutów dotyczących sfery oceny dowodów, zarzut także nie znajduje uzasadnienia na gruncie przedmiotowej sprawy. Jak wyżej wskazano, Sąd Rejonowy przeprowadził w sprawie dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego, zatem miał podstawy do przyjęcia, że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn.		
Wniosek		
wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku		
3.4.	zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 5 lat, podczas gdy oskarżony nigdy wcześniej nie był karany,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	cieszył się nieposzlakowaną opinią oraz posiadał pozwolenie na broń.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
obrońca uzasadniając podniesiony zarzut wskazała, że oskarżony nie był dotychczas karany, w miejscu zamieszkania cieszy się nieposzlakowaną opinią i nie dopuszczał się popełnienia wykroczeń drogowych „z częstotliwością, która mogłaby sugerować, że kierowanie przez niego wszelkimi pojazdami mechanicznymi stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym”. Zdaniem obrońcy, wymierzenie środka karnego w minimalnym wymiarze spełni cele zapobiegawcze. Tymczasem Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar środka karnego stwierdził, że wprawdzie oskarżony był wcześniej niekarany, to jednak w czasie czynu znajdował się w znacznym stopniu nietrzeźwości. Oceniając te argumenty Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie doszło do rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, iż oskarżony czynu dopuścił się w znacznym stopniu odurzenia alkoholem, zatem środek karny powinien zostać orzeczony w wymiarze uwzględniającym ten stan, co wyklucza możliwość orzeczenia wobec oskarżonego tego środka według dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Warto w tym miejscu dodać, że przeciwko takiemu rozwiązaniu przemawiają także okoliczności popełnienia czynu, w tym brak jakiegokolwiek uzasadnionego	

powodu do kierowania wówczas samochodem przez oskarżonego.	
Wniosek	
brak wniosku apelacji w tym zakresie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
brak podstaw do zmiany wyroku w zakresie orzeczenia o środku karnym	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność zarzutów apelacji i brak okoliczności uwzględnianych z urzędu przez sąd odwoławczy	

uzasadniających zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku	
6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.	~~# art. 454 § 1 kpk~~
Zwięzłe o powodach uchylenia	

6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	<p>- apelacja obrońcy okazała się w całości bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony w całości ponosi koszty sądowe za postępowanie odwoławcze,</p> <p>- zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego wydatki postępowania odwoławczego (20 zł) oraz opłatę (art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych: 360zł), gdyż wobec oskarżonego nie zachodzą podstawy do zwolnienia go od zapłaty kosztów sądowych w całości</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana